Zwölf kleine Praeludien

(BWV924 - 930, 939-942 und 999)

Zie voor deze prelude uit het "Clavierbüchlein für Wilhelm Friedemann Bach" wat er werd gezegd over prelude nr. 1.

Ook deze prelude wordt gekenmerkt door gebroken akkoorden die afwisselend in de boven- en onderstemmen verschijnen - eerste benaderingen van imitaties, zoals ze vaak voorkomen bij Bach (vgl. dit stuk met Invention nr. 6 in D majeur, nr. 12 Gigue uit de Franse Suite in Es majeur of Prelude nr. 15 in C mineur).

Om deze antwoorden duidelijk te maken, moet het motief in maat 3 dienovereenkomstig worden benadrukt. In maat 13f. leidt een kort recitatief naar de climax voor de laatste cadans. Een klein crescendo is hier toegestaan, evenals een vervagend decrescendo aan het einde van de cadens. De volgende akkoorden ondersteunen deze laatste wending, dus het is logisch om ze ook wat rustiger te spelen.